

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 21 Νοεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 104

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Gabriel Marc : ΛΙΟΔΕΤΤΗ, διήγημα. (τέλος) — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ—
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μεγρουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσλῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου ἀρχεται τὸ Γ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτροῶν εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομὰς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσι τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' φύλλαδιου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακοψώμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαίρετως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

•Η Διεύθυνσις.

ΛΙΟΔΕΤΤΗ

(Διήγημα GABRIEL MARC)

[Τέλος]

Β'

Ἡ φοβερὰ πραγματικότητα τῆς ζωῆς, ἐπερχομένη ἀναποφεύκτως, ἐμελλε νὰ ἀποσπάσῃ τὴν Λιοδέττην ἀπὸ τὰς ὀνειροπολή-

σεις καὶ τὰς σκέψεις τῆς. Ὁ πατὴρ τῆς ἀρκετὰ ἡλικιωμένος ἦσθάνετο, ὅτι δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις διὰ νὰ καλλιεργῇ καὶ περιποιῇται τοὺς ἀγροὺς του, οἵτινες δὲν ἦσαν καὶ τόσον προσοδοφόροι. Νὰ προσλάβῃ ἐργάτας δὲν ἠδύνατο, διότι τὰ ἡμερομίσθια ὁσημέραι ὑψοῦντο περισσότερον. Μεθ' ὅλας λοιπὸν τὰς προσπάθειάς του, μεθ' ὅλην τὴν τιμιότητά του, ἥτις ἦτο πασίγνωστος, αἱ μικραὶ οἰκονομίαι τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος ἐξητλοῦντο κατ' ὀλίγον. Ἐναγκάσθη νὰ δανεισθῇ ὑπὸ ἐπαχθεῖς ὅρους μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἤρχοντο εὐτυχίστεραι περιστάσεις διὰ νὰ εὐρεθῇ εἰς θέσιν νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του. Πλὴν συνεχὴ ἀφορίας ἔτη ἀπετελείωσαν τὴν καταστροφὴν του, καὶ δὲν κατάρθωσε νὰ ἐκπληρώσῃ ἐγκαίρως τὰς υποχρεώσεις του. Δανειστὴς σκληρὸς καὶ ἀδιάλλακτος τὸν ἐπείεζε καθ' ἑκάστην, ἀπειλῶν, ὅτι θὰ τοῦ κάμῃ κατὰσχεσιν. Ἡ μελαγχολία καὶ κατῆρεα ἐβασιλεύον ἐν τῇ πτωχικῇ του οἰκίᾳ.

Ἡ γυναῖκά του ἔκλαιε καὶ παρεπονεῖτο, ἡ Λιοδέττη δὲν ἐτραγῶδει πλέον. Αὐτὸς δ' ἴδιος ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπομείνῃ περισσότερον τὴν κατάστασιν ταύτην, ἥτις τὸν ἐξησθάνει, τὸν κατεβασάνιζε. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας του, τὰ πρῶτα φύχη χειμῶνος σφοδρῶς ἀπεφύλλισαν προῶς τὰ δένδρα, καὶ κατέστρεψαν ἀποτόμως τὰ λειβάδια.

Μίαν πρωΐαν τοῦ Δεκεμβρίου τὸ χωρίον ἦτο ἀνάστατον. Δικαστικὸς κλητὴρ μετὰ φουσιογνωμίαν ἀπεχθῇ καὶ μετὰ ἀγρίους ὀφθαλμοὺς καὶ ὁ κ. Κωφοῦρ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγροτικῷ ἀστυνόμου, ἦλθον νὰ ἐκτελέσωσι τὴν κατάσχεσιν. Ἡ Λιοδέττη παρετῆρει μετὰ φρίκης τοὺς ἀνθρώπους τούτους, οἱ ὅποιοι εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἰδικῆς τῶν οἰκίας, καὶ τοὺς ἀφῆρουν τὰ πράγματά των, χωρὶς κανεὶς νὰ ἀντιστῇ καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.

Τοὺς εἶδε μετὰ φρίκης νὰ καταγράφωσι καὶ νὰ ἀφαιρῶσι τὰ ἀπλὰ ἐπιπλα, τὰ ἐνδύματα, τὰ ἀσπρόρουχα, τὴν μεγάλην καρέκλαν, ἐνθα ἐκάθητο ἄλλοτε ἡ μάμμη τῆς, τὴν ξυλινὴν κασσέλαν, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς τράπεζα τοῦ φαγητοῦ, ὅλα ἐπὶ τέλους, ἐκτὸς τῶν ἀρότρων, ἄλλων τινῶν ἐργαλείων καὶ ὀλίγων ὀσπρίων.

Κατόπιν εἰσῆλθον εἰς τὸν σταῦλον, ἐλογάριασαν τὰς ἀγελάδας καὶ τὰ πρόβατα, τὰ ἐβγαλαν ἐξω καὶ δὲν ἀφήκαν παρὰ μίαν ἀγελάδα μετὰ τριῶν προβάτων καὶ τὴν τροφήν των δι' ἓνα μῆνα, συμμορφούμενοι πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη σκηνὴ τὴν κατέθλιβεν. Ἦθελε νὰ φωνάξῃ, νὰ καταξέσχισῃ μετὰ τοὺς δυνάεις τῆς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐκλεπτόν. τοιουτοτρόπως ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, ἐνώπιον ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ κύριος εὗτος Κωφοῦρ, τοῦ ὁποίου ἤκουε διὰ πρώτην φορὰν τὸ ὄνομα, ἦτο λοιπὸν τέρας, ἄνευ καρδίας, ἀναίσθητος, ἐν ἐκ τῶν κακοποιῶν ἐκείνων στοιχείων, τὰ ὅποια μόνον ὑπερφυσικαὶ δυνάμεις δύνανται νὰ δαμάσωσι, νὰ καταβάλωσιν! Ἀλλ' αἱ δυνάμεις αὗται, αἱ νεράιδες, περὶ τῶν ὁποίων τόσος ἐγίνετο λόγος εἰς τὰς διηγήσεις τῆς μάμμης τῆς, δὲν ἤρχοντο εἰς βοήθειάν τῆς. Ἄν κατὰ τύχην ἐβλεπε τὸν ὠραίον κυνηγὸν τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου, θὰ ἔτρεχε πρὸς αὐτόν, δὲν θὰ εἰσίσταζεν, ἂν καὶ τόσον δειλὴ, νὰ τοῦ διηγηθῇ τὰ βάσανά τῆς· ἐκεῖνος, τόσον καλὸς, τόσον εὐγενὴς, θὰ τὴν ἐλυπεῖτο, καὶ θὰ τὴν ἀπῆλλασεν ἀπὸ τὴν στενόχωρον ταύτην θέσιν. Ἀλλ' ὁ ὠραίος κυνηγὸς ἦτο πολὺ μακρὰν καὶ τίς ἤξεύρει, ἂν θὰ ἐπανήρχετο ποτέ!

Ὅτε ἐπερατώθη ἡ κατάσχεσις, ἡ Λιοδέττη ἐκλαυσε πολὺ ἐν τῇ ἀπογομνωθείᾳ

οίκια των μαζί με την μητέρα της, ήτις ἦτο ἀπηλπισμένη, μαζί με τὸν πατέρα της, τὸν ὁποῖον ἡ θλίψις κατέστησεν ἀγνώριστον.

Τὰ βάσανά της, φεῦ! δὲν ἐσταμάτησαν ἕως ἐδῶ. Ὁ γέρον, καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς ἀπελπίσεως, ἀπέθανε μετ' ὀλίγον. Ἡ σύζυγός του δὲν ἤργησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἡ Λιοδέττη ἔμεινε μόνη, ἐξησθενημένη ἐκ τῆς θλίψεως καὶ ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκείνων συμβάντων, τὰ ὅποια ἀκόμη ἦσαν δι' αὐτὴν ἀνεξήγητα.

Οἱ γείτονες τὴν παρέλαβον, τὴν περιποιήθησαν. Δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ σκεφθῇ οὔτε νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ ἀφέθη νὰ ὁδηγῇται ὡς παιδίον.

Ὁ ἀνηλεὲς δανειστής, μεθ' ὅλον τὸ πένθος καὶ τὴν ἀπελπίσιν της, ἐπώλησεν ἀμέσως τὴν οἰκίαν καὶ τὰς ὀλίγας γαίας, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν μόνην περιουσίαν, τὴν προῖκα τῆς ἀτυχοῦς ὀρφανῆς. Ἡ Λιοδέττη χωρὶς λεπτὸν χωρὶς τίποτε ἔμεινε εἰς τινὰ γειτονικὴν οἰκίαν, ἐνθα ἐξ ἀγαθοεργίας τὴν περιέλαβον κατὰ τὴν ἀσθένειάν της, καὶ ἀφ' οὗ ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ νὰ βαδίζει, ἐπορεύθη, καθὼς ἄλλοτε, εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλὰ τὴν ὥρᾳ νὰ βόσκη τὰς ἀγελάδας τῶν ἄλλων.

Ὅτε ἐπανεῦρε τὴν προτέραν ζωὴν της, ὅτε ἠσθάνθη πάλιν τὰς γλυκεῖας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὅτε ἠδύνατο νὰ θυμιάζῃ τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα καὶ τὸν ὀρίζοντα, μετ' ὅν ὁποῖον εἶχε συνηθίσῃ τὸ βλέμμα της, ἡ λύπη της διὰ τὰ συμβάντα ἐκείνα ἤρχισε νὰ μετριαζέται. Χωρὶς νὰ τὰ λησμονήσῃ ὀλοτελῶς, ἤρχισε νὰ ὀνειροπολῇ καὶ νὰ ἐλπίζει. Ἀνεπόλησεν ἀμέσως τὸν ὠραῖον, τὸν εὐγενῆ της ἐραστὴν. Ἦτο τὴν ὥρᾳ ἡ μόνη της παρηγορία, ἡ μόνη της ἐλπίς. Τίς ἤξευρε; ἡμέραν τινὰ θὰ ἐπανήρχετο ἴσως; θὰ τοῦ ὠμίλει. Θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχής!

Δροσερὰν τινὰ πρωῒαν τοῦ Μαρτίου, ἡ Λιοδέττη, σχεδὸν θεραπευθεῖσα, ἐκάθητο εἰς τὴν συνήθη θέσιν της προσέχουσα τὰς ἀγελάδας καὶ νήουσας. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλων ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τῆς καταλευκου πεδιάδος, ἥτις ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο κεκαλυμμένη ἐξ ἀδαμάντων. Κορυδαλλοὶ ἱπτάμενοι ἀπὸ σπάρτου εἰς σπάρτον ἐκελάδαι φαιδρὸν καὶ γλυκὺ κελάδημα. Ἡ Λιοδέττη τὸν ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἤκουεν εὐχαρίστως τὸ ᾄσμα του, ὅτε αἶφνης, πολὺ μακρὰν εἰς τὸ βάθος τῆς βοσκῆς, διέκρινεν ἀνθρωπίνην μορφήν. Ἦρχισεν ἀμέσως νὰ προσκίθνηται κατὰ τὴν καρδίαν της ἐπαλλε ταχύτερον.

Παρετήρει μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸν ἀγνώστου, τὸν ὁποῖον συγκεχυμένως ἀκόμη διέκρινεν. Μετ' ὀλίγον ἐβεβαίωθη, ὅτι ἦτο κυνηγός.

Διέκρινεν ἤδη τὴν κἀνὴν τοῦ ὄπλου του καὶ κῦνα πηδῶντα τριγύρω του.

Ὁ κυνηγὸς ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος της, καὶ ἐπλησίαζε κατ' ὀλίγον.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἦτο ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀνέμενε, ὁ ἐρχομὸς τῶν ὀνειροπολήσεων της, ὁ ἀγαπημένος της μνηστήρ. εἰς δὲν εἶχεν ἀφιέρωσιν διὰ παντός τὴν καρδίαν της.

Ἐπὶ τέλους ἠδύνατο νὰ τὸν παρατηρῇ ἐκ τοῦ πλησίον, μεγαλοπρεπῆ, ὑπερφάνους βαδίζοντα. Ἦτο κομψὸς καὶ ὠραῖος, καθὼς τὴν πρώτην φορὰν, μετ' ὅν ἐκ βελούδου ἐδυμασίαν του, μετ' ὅν πετὸν εἰς τὸν πῖλον, καὶ μετ' ὅν ἐλεφαντίνην σάλπιγγα εἰς τὴν χεῖρα. Ἡ βοσκὸς ἠσθάνθη ἐν τῇ ἀθωότητί της ρίγος καὶ ἔμεινε κάτωχρος καὶ ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει της.

Ὁ νεαρὸς κυνηγὸς ἀπείχετο ὀλίγα βήματα ἀπ' αὐτῆς. Ὅτε ἐπλησίασεν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Λιοδέττην τῇ εἶπε διὰ τραχείας φωνῆς, ἥτις τὴν ἐκάμε νὰ σκιρτήσῃ:

— Πές μου μικρά, δὲν εἶδες σχοινίλου;

Ἡ Λιοδέττη ἦτο τόσον συγκεκινημένη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Δὲν ἐννοεῖς τί σ' ἐρωτῶ; εἶπε δι' ὤφους βρυχάχου, καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

Ἡ Λιοδέττη, ὡς ἀπολιθωμένη, δὲν ἀπήντα τίποτε.

— Θάρρος δά, κορίτσι μου, δὲν θὰ σὲ φάγω. Τί! δὲν με γνωρίζεις; Εἰμαι ὁ Κωφούρ, ὁ υἱὸς τοῦ Κωφούρ.

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες παρήγαγον ἐπ' αὐτῆς τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὡς ἐὰν ἔλεγεν ἐκεῖνος «εἰμαι ὁ υἱὸς τοῦ διαβόλου», ἡ Λιοδέττη ἔρρηξε μεγάλην κραυγὴν, ἔρριψε χαμαὶ τὴν ἡλεκάτην, καὶ κινουσα τὰς χεῖρας ἔφυγε δραματικῶς ὡς παράφρων μέχρι τῆς οἰκίας τῶν κυριῶν της.

Ἡ συγκίνησις αὐτῇ ὑπῆρξε φοβερά. Καταληφθεῖσα ὑπὸ σπασμῶν ἐνεκα τοῦ αἰφνιδίου τρόμου ἔμεινε κλινθεῖσα ἐπὶ πολλοὺς μῆνας. Ἡ ἀπότομος ἀπώλεια ἐν τῇ φοβερῇ πραγματικότητι τῶν ἐλπίδων, τῶν περπαθῶν ὀνειροπολήσεων διετάραξε τὸ λογικόν της. Ἐθεραπεύθη κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὸ λογικόν της ἀπώλετο διὰ παντός... Ἡ ἀτυχὴς παρεφρόνησεν!

Ἐκτοτε πλανᾶται εἰς τὴν πεδιάδα ὅπσιν τῶν ἀγελάδων ἡ μόνη ἐργασία, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ κάμνῃ. Εἶνε γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἡ τρελλὴ τοῦ χωριοῦ».

Ἡ φυσιογνωμία της διατηρεῖται συμπαθὴς καὶ γλυκεῖα, καθὼς ἄλλοτε. Κεῖται παράφρων, δὲν κτυπᾷ, δὲν πειράζει κανένα, οἷοι εἶνε ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς, εἰ ὅποιοι δὲν παραφέρονται, δὲν ἐξάπτονται, ἀλλὰ συγκινοῦνται καὶ κλαίου.

Ἐνίοτε τρέπεται ἄνευ λόγου εἰς φυγὴν, ὡς νὰ τὴν κατεδίωκε κανεὶς.

Ἄλλοτε πάλιν ἐπὶ στίχων, τοὺς ὁποῖους συνέθεσε μόνη, ᾄδει ᾄσμα παραπονετικόν καὶ γλυκὺ, τοῦ ὁποῖου ἡ τελευταία ἐπὶ ὁδός, ἀκούσας ἐνθυμοῦμαι, ἐτελείανε σχεδὸν οὕτω:

Ἦτο ὠραῖος, ἦτο γλυκὺς

Μετ' ὅν βελούδιον φόρεμά του!

Αὐτὸν ἀγάπησα, γιατί ἡ καρδιά μου

Γιὰ τὴν δική μου εἶχε πλασθῇ.....

ΙΩΑΝ. ΜΠΕΛΟΚΑΕ

Τ Ε Λ Ο Σ

1. Σχοινίλοι, εἶδος πτηνῶν.

Σημ. Μεταφρ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

Κατὰ τὸ λέγειν τῶν γειτόνων, ἦτο μοχθηρὰ. Ἄλλ' ἡ Στρουμπούλω κατέκτησε τὴν συμπάθειάν της. Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀγαπῶν αὐτὴν ἐντίμως καὶ ὄχι ὅπως εἰ ἄλλοι μετ' ἀδάμαντας καὶ ἀνθοδέσμας, τῇ ἐφαίνετο ὁ κάλλιστος πάντων.

Ἄ! ἐν τὴν ἐρωτεύετο νέος τις ὡς αὐτόν, ὠραῖος ὡς ἄγγελος, δειλὸς ὡς νεῖνις καὶ ἰσχυρὸς ὡς θωρακοφόρος, ἡ τιμὴ τοῦ δυστυχῶς Ποαρέ, θὰ ἐκινδύνευεν!

Τὸ διενσεῖτο ἐνδομύχως, ἀλλ' ἡ τύχη διέθετε ἄλλως τὰ κατ' αὐτὴν!

Ὁ Σερβὲν ἐργαζόμενος ἦδε χαρμωσύναν ἐν τῇ ἡγῇ τῶν λαθροθηρῶν τῆς Κάρμεν.

Ὅταν πρίκνεται γιὰ φέμμα, γιὰ ἀπάτη, γιὰ κλοπή, σὺ τοῦ Θεοῦ μου μὴ γυναικὰ πρέπει μέσα νὰ βρεθῇ.

Καὶ ᾄδων εἶδε τὸ τελευταῖον χεῖρ εἰς ἀγαλμὰ τι προσωρισμένον διὰ τὸ μέγχερον δ' Ἑλύ. Ἡ Μαργαρίτα σκεπτομένη αἰετοπετὸν τὸν πρίγκηπα καὶ ὄχι τὸ ἀγαλμα, εἰργάζετο ἐκκύπτουσα εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν περικνημίδων της.

Ἡ Ροζίτα, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος διβανίου, πλήρους ἐργοχειρῶν ἐσκέπτετο τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν Ἀνδρέαν, ἔρωτα ὅστις ἐνετυπώτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῆς ἀσπίλου καὶ τρυφερᾶς καρδίας τῆς παρθένου, ὡς τὰς εἰκόνας τὰς χαρασσομένας ἀνεξίτηλως ἐπὶ τῆς ὀθόνης ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ζωγράφου. Ἐτι δ' ἐσκέπτετο τὸν Ζαβακόν, τὸν γέροντα τοῦ ὁποῖου ὁ ἀδελφὸς εἶχεν ἀποθάνει, καὶ ὅστις ἀνεμένετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθῇ αἰφνης καὶ ἡ θυρωρὸς ἐπεφάνῃ μετ' οὗς ὀφθαλμοὺς λάμποντας καὶ πεπλανημένους.

— Μία ἐπίσκεψις σοῦ ἔρχεται, Στρουμπούλω μου, εἶπε, καὶ μάλιστα μία μεγάλη ἐπίσκεψις.

Καὶ πράγματι, κομψὴ κλειστὴ ἄμαξα ἵστατο πρὸ τῆς θύρας, ἄμαξα ἐπεστρωμένη διὰ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, κομψὴ καὶ ἁμειμπτος.

Γυνὴ ὠραία μελανόφθαλμος προέκυπτεν ἀπὸ τῆς θυρίδος αὐτῆς.

Ὅταν ἡ χορεύτρια ἐπεφάνῃ, ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ ἐξῆλθε τῶν χειλέων της.

— Εἶναι καταπληκτικόν, ἐμορμύρισεν.

Ἀστὴρ τοῦ χοροῦ, ὅπως ἦτο ἡ Ροζίτα, εἶναι ἐπίσημον πρόσωπον, ἀλλὰ διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ἡ θυγάτηρ τῆς Γερμανῆς, εἶχε μείνει, ὅτι ἦτο κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, Βοεμὴ τοῦτέστι, ἀπλῆ, φυσικὴ, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀγαθὴ κόρη, ὅπως ἐπλάσθη ἐκ φύσεως, δηλ. εἰς ἄκρον περίκομψος.

Ἐπλησίασε τὴν ἄμαξαν καὶ ἠρώτησε τὴν ξένην:

— Εὐεῖ ζητεῖτε, κυρία;

— Μάλιστα δεσποινίς.